

HỒI 170

Đại Địch Lâm Đầu

N

iền quang loé lên, kiếm khí lan tỏa khắp không gian.

Sắc Không kiếm của Sư Phi Huyền hóa thành trăm ngàn đạo quang ảnh, bao trùm Từ Tử Lăng vào giữa.

Nàng giống như một tiên tử đang bay múa, khi ẩn khi hiện giữa màn kiếm quang, tựa như vầng minh nguyệt bị làn mây mờ che phủ, cả Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đứng cách đó hơn ba trượng cũng cảm nhận được kiếm khí của nàng.

Từ Tử Lăng đã chuẩn bị từ trước, giới bị nghiêm mật, nhưng vẫn không ngờ bàn tay thon nhỏ trắng muốt như tuyết của mỹ nữ ôn hòa nhã nhặn này lại có thể sử ra thứ kiếm pháp đáng sợ như cuồng phong bạo vũ như vậy.

Gã biết rõ đây là thời khắc rất quan trọng, chỉ cần lơ là một chút, để kiếm khí của nàng xâm nhập kinh mạch, có lẽ sẽ lập tức sinh cảm ứng, báo cho nàng biết dị năng của Hòa Thị Bích đã hòa nhập với cơ thể gã.

Thân thể Từ Tử Lăng như biến thành một chiếc bóng, thoát ẩn thoát hiện giữa làn kiếm ảnh, tả thủ khum lại thành đao, dồn đầy chân khí, đâm tả chặt hữu với một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn rõ, mỗi một quyền một chiêu đều nhằm đúng thân Sắc Không kiếm của Sư Phi Huyền, chuẩn xác vô cùng.

Nhưng tất cả người có mặt tại trường đều biết Sư Phi Huyền đã chiếm được tiên cơ, còn Từ Tử Lăng thì đã rơi vào thế bị động tuyệt đối, chỉ có thể đón đỡ, không thể phản công.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều trợn mắt há miệng, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Từ Tử Lăng trước nay luôn dựa vào xúc giác linh mẫn của mình để nắm lấy tiên cơ, nhưng lúc này ưu thế đó dường như đã hoàn toàn bị Sư Phi Huyền đoạt mất.

Chiêu thức huyền ảo thần kỳ, thân pháp phiêu dật như tiên tử đăng vân, mỗi một kiếm của Sư Phi Huyền đều chiếm lấy tiên cơ, triệt để phong tỏa mọi cơ hội phản kích của Từ Tử Lăng.

Chưa đầy hai mươi chiêu, Từ Tử Lăng đã hoàn toàn bị kiểm pháp của nàng kiểm chế, đến nỗi thân bất do kỷ, bị kiểm chiêu như thiên mã hành không khống chế, phương vị có thể di động càng lúc càng bị thu hẹp, khi mà gã không còn né tránh được nữa, cũng chính là lúc phải nhận lấy kết cuộc thảm bại.

Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, tâm vô tạp niệm, đầu óc tỉnh táo phẳng lặng như trăng trong đáy giếng.

Tuy gã rơi vào hoàn cảnh nguy khốn, nhưng hùng tâm quyết chiến lại được kích thích, toàn tâm toàn ý ứng phó kiểm pháp biến ảo vô thường của Sư Phi Huyền.

Dĩ tâm ngự kiếm.

Kiểm pháp của Sư Phi Huyền không theo một quy tắc nào, nhưng mỗi một kiếm đều nhắm đúng nhược điểm của đối phương, mỗi một kiếm đều xảo đoạt thiên công, uy lực kinh người. Lợi hại nhất là kiếm khí từ thân kiếm xạ ra như thủy ngân lan tràn, khiến người ta không thể đón đỡ.

Từ Tử Lăng đột nhiên nhắm nghiền hai mắt, thu hồi tả thủ, hữu thủ nắm lại thành quyền vung ra.

“Bình!”.

Sắc Không kiếm bị Từ Tử Lăng đánh trúng.

Kình khí trút ra như thác lũ, làm bụi đất trên đường cuốn bay lên.

Từ khi tiếp chiến, đây là lần đầu tiên Từ Tử Lăng tấn công Sư Phi Huyền.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều không nén nổi buột miệng thốt lên: “Hảo!”.

Kiểm ảnh tiêu tán.

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, đang định thừa cơ tấn công, thì đột nhiên thấy trước mắt sáng rực, Sắc Không kiếm như đã hóa thành một tia chớp rạch nát bầu trời đêm âm đạm, đâm thẳng tới trước ngực gã.

Lần đầu tiên gã có ý niệm đối phương là một địch nhân không thể khắc chế, trong lòng thầm run sợ, biết được mình đã mất đi lòng tin trước thế công mãnh liệt của đối phương, giả như cứ để cảm giác này tiếp diễn, trận này bại là cái chắc, đối với việc tu luyện trên con đường võ đạo sau này của gã càng thêm bất lợi, thậm chí có thể khiến gã cả đời này cũng không thể đạt được cảnh giới tối cao của võ đạo.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trước kiếm thế hung mãnh tuyệt luân như muốn xuyên qua lồng ngực mình của Sư Phi Huyền, ai có thể không có cảm giác suy sụp vì không biết ứng phó từ đâu chứ?

Một kiếm tướng chừng như có vẻ hết sức đơn giản, thực chất lại bao hàm tâm pháp và kiếm lý biến hóa vô biên, tưởng chậm mà nhanh, tưởng nhanh mà chậm, chẳng những tốc độ đường kiếm khiến Từ Tử Lăng không thể nắm bắt, mà lưỡi kiếm còn rung lên bần bật, giống như lưỡi răn thò ra thụt vào, gây cho gã cảm giác đối phương có thể biến đổi phương hướng tấn công bất cứ lúc nào.

Chính vào sát na phân định thắng bại sinh tử đó, Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, vút bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, song mục sáng rực lên như điện, song chuồng hợp lại, rồi mở rộng ra như một đóa hoa nở rộ, mười ngón tay múa lên những động tác tuyệt mỹ, hóa thành vô số chỉ ảnh.

“Cách!”.

Ngón cái bàn tay tả của Từ Tử Lăng búng trúng thân kiếm, cả người liền bắn về phía sau.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cùng lúc giật mình kinh hãi.

Một kiếm vừa rồi của Sư Phi Huyền cố nhiên là thiên hạ tuyệt kỹ, song quái chiêu của Từ Tử Lăng lại càng đặc sắc tuyệt luân, đã phong bế hoàn toàn lộ tuyến tấn công của kiếm chiêu, chặn đứng đường kiếm tướng chừng không thể chặn đứng của nàng.

Nhưng vấn đề là chân lực của Từ Tử Lăng thủy chung vẫn còn cách nội công huyền môn tinh thuần chính tông được Sư Phi Huyền tu luyện từ nhỏ một khoảng nhất định, thêm vào đối phương đang chiếm ưu thế chủ động, nên nếu gã không bị thiệt thòi mới là chuyện lạ.

“Oe!”.

Từ Tử Lăng bay ngược về phía sau, thổ ra một búng máu tươi.

Kiếm thế Sư Phi Huyền khựng lại giữa không trung, cuối cùng cũng không thừa cơ truy kích.

Võ công tu vi của Từ Tử Lăng thực đã vượt xa mức tưởng tượng của nàng, chẳng những công lực hơn người, mà còn liên tiếp xuất kỳ chiêu, khiến nàng phải kéo dài trận đấu mà không thể kết thúc, một kiếm vừa rồi tưởng như đã có thể điểm trúng huyệt đạo của gã,

làm gã mất đi năng lực tác chiến, nhưng không ngờ đã bị thủ pháp tuyệt diệu của gã phá giải mất. Còn về việc gã bị thương thổ huyết thì càng không phải là mong muốn của nàng.

“Cheng! Cheng!”.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng cuối cùng cũng không nhìn nổi, đao kiếm cùng lúc rời vỏ.

“Keng!”.

Liễu Không lại gõ lên một tiếng chuông cảnh cáo.

Chính vào lúc này, một đạo nhân ảnh từ toà lầu bên tả lao xuống như một mũi tên, bổ nhào về phía Sư Phi Huyền.

Không khí như đã bị hút kiệt, khiến người ta khó chịu hết sức.

Võ công đáng sợ nhường này, ngoại trừ Thiên Ma Công ra thử hỏi còn thứ nào khác?

Loan Loan vẫn vận bộ bạch y trắng như tuyết, hai chân để trần, giống như một bóng u linh từ trong hắc động sâu thẳm của màn đêm phóng vút ra, người chưa đến, một dải lụa trắng từ tay hữu đã như độc xà quấn tới Sư Phi Huyền lúc này đang bị phân thần bởi Tử Tử Lăng, thanh thế lăng lệ hoàn toàn có thể so bì với một kiếm Sư Phi Huyền vừa tấn công Tử Tử Lăng ban nãy.

Nhưng chúng nhân đều không hề cảm thấy hay hay nghe thấy tiếng kinh phong phá không.

Thân hình hầy còn ở trên không, tay kia của nàng đã khẽ hất lên với một tư thế đẹp mắt vô cùng, bắn ra ba đạo bạch quang về phía Tử Tử Lăng cước bộ còn chưa ổn định và hai người Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn đang chuẩn bị lao tới, khiến ba người hoàn toàn không hiểu được nàng xuất thủ thế nào mà lại chuẩn xác nhanh nhẹn nhường ấy.

Bốn đạo nhân ảnh từ trên nóc hai toà lầu cao ở đầu cầu phóng vút xuống cùng với tiếng gầm phẫn nộ, thì ra chính là Tứ đại kim cương của Tịnh Niệm Thiền Viện, Bất Sân, Bất Cự, Bất Tham, Bất Si.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, thiền tượng của họ bị che bóng trở nên to lớn gấp bội, mang theo tiếng rít gió kinh hồn, thập phần uy mãnh.

Bọn họ hiển nhiên chính là hộ pháp của trận chiến này, ngăn chặn những người khác tiếp cận xuất thủ trợ chiến, nhưng bốn hòa thượng này căn bản không thể ngăn được hạng cao thủ như Loan Loan.

Liễu Không đại sư miệng niệm phật hiệu, phóng vút tới như lưu tinh cắn nguyệt.

Ai nấy đều biến sắc, nhưng ngược lại người bị tập kích là Sư Phi Huyền thì thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, Sắc Không kiếm dương lên, cùng lúc nhún người phóng lên, nghênh tiếp Loan Loan. Nhưng ai cũng biết Loan Loan chọn lúc này để xuất thủ, chính là vì đã nhìn rõ kinh địch Sư Phi Huyền mới vừa lực chiến với Từ Tử Lăng, đồng thời lại phân thần vì đã lỡ làm gã bị thương, nhuệ khí tiêu tán mấy phần, đối với kẻ rình sẵn từ trước như nàng, thực là một cơ hội ngàn năm có một.

Lúc này ở gần Loan Loan nhất chính là Từ Tử Lăng.

Thế nhưng gã tự lo cho mình còn không song, lại còn phải ứng phó ám khí Loan Loan bắn tới, muốn giúp nàng cũng hữu tâm vô lực.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn một là cách đó khá xa, hai là còn phải tránh né hoặc gạt đỡ ám khí, nên dù sao cũng chậm mất một nhịp. Những người khác thì càng không cần nói tới.

Trong nháy mắt, hai truyền nhân kiệt xuất đại biểu cho hai thế lực chánh tà đương đại đã chính diện giao phong.

Mũi kiếm điểm vào đầu dải lụa.

Thân hình kiều diễm của Sư Phi Huyền khẽ chấn động, bay lên Thiên Tân Kiêu.

Cả dải lụa dài gần ba trượng bị lực phản chấn làm nhăn gấp lại, sau đó biến thành hơn mười vòng tròn, cùng với Loan Loan lẳng không chụp xuống đầu Sư Phi Huyền.

Khi ba người bọn Khấu Trọng lần lượt tránh khỏi phi đao do Loan Loan phóng tới, hai nữ tử đã kịch chiến trên Thiên Tân Kiêu, trong nháy mắt đã giao thủ mười mấy chiêu.

Thời gian tuy ngắn, nhưng lại là một trường ác đấu kịch liệt vô cùng, mỗi một chiêu đều là toàn lực xuất thủ, hung hiểm đáng sợ, lấy nhanh đánh nhanh, từ trên không đánh xuống dưới mặt cầu, nhân ảnh thoắt tiến thoắt thoái, người bên ngoài đến cả thân hình gương mặt của bọn họ cũng khó thể phân biệt, muốn nhúng tay vào lại càng khó hơn, chỉ biết rằng bất cứ lúc nào kết cục một trong hai người nằm xuống trong vũng máu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Bạt Phong Hàn là người đầu tiên chạy đến đầu cầu, đang định xuất thủ thì Loan Loan và Sư Phi Huyền đột ngột tách ra.

Sư Phi Huyền lướt lên thành cầu, Sắc Không kiểm dơ lên trước mặt, mũi kiếm chỉ vào Loan Loan, sắc mặt thoáng hiện lên sắc hồng bất thường.

Loan Loan thì nhún người bay lên theo một tư thái hết sức đẹp mắt, hạ thân xuống đầu cầu bên kia.

Nàng còn chưa chạm chân xuống đất, hai cây thiền trượng nặng gần trăm cân của Bất Tham và Bất Cự đã lẳng không quét tới, áp lực của kinh phong làm y phục nàng dán sát vào thân mình, càng làm những đường nét yếu điệu của Loan Loan thêm nổi bật.

Bọn Khấu Trọng đều than thầm trong bụng, chỉ có bọn họ mới hiểu rõ nhất Loan Loan lợi hại thế nào, hai hòa thượng này sao có thể là đối thủ của nàng.

Đôi chân trần trắng muốt như ngọc của Loan Loan khẽ điểm lên nền đá nơi đầu cầu, lập tức bắn người lên không, trong nháy mắt đã lao vào vùng trượng ảnh của hai hòa thượng.

Trong tiếng cười khanh khách của nàng, Bất Tham, Bất Cự loạng choạng ngã ngửa ra sau, Loan Loan vẫn tiếp tục lao lên cao, sau đó lướt chéo về phía dòng Lạc Thủy, quay mặt lại cười cười nói: "Kiếm thuật của muội tử quả nhiên bất phàm, Loan Loan lĩnh giáo rồi!".

Chính vào lúc này, một luồng dị quang loé lên ở dưới chân cầu, bắn về phía Loan Loan như một tia chớp.

Loan Loan lại phát ra một tràng cười khúc khích như tiếng chuông bạc, ống tay áo bên phải phất nhẹ ra, quét trúng đầu phiến rồi nói: "Hầu huynh không phải là người thương hoa tiếc ngọc nữa hay sao?".

Người cản nàng lại chính là Đa Tinh Công Tử Hầu Bi Bạch.

Hầu Bi Bạch hự nhẹ một tiếng, phiến thể bị phong tỏa, cả người như bị điện giật, rơi xuống gần trượng mới lướt người về phía bờ đề.

Loan Loan mượn lực Hầu Bi Bạch phóng vút lên cao lần nữa, rồi biến mất sau các dãy nhà xa xa.

Đến đi như gió, tựa loài quỷ mị u linh, gây cho người ta cảm giác như vừa trải qua một cơn ác mộng vậy.

Bất Tham, Bất Cự giờ mới đặt chân xuống đất, tuy không còn loạng choạng nữa, nhưng tiếng bước chân trầm trọng, rõ ràng là đã bị thiệt thòi không ít.

Liễu Không lướt qua chỗ ba người bọn Bạt Phong Hàn, đến bên cạnh Sư Phi Huyền, chấp tay hỏi thăm.

Bất Si và Bất Sân đứng yên sau lưng ba người, ngăm hình thành thế bao vây.

Sư Phi Huyền nhảy xuống cầu, thần sắc như thường, có một vẻ ung dung tự nhiên lạ thường.

Nhân thần sâu sắc của nàng nhìn theo hướng Loan Loan vừa chạy thoát, chưa kịp lên tiếng thì Hầu Bi Bạch đã nhảy lên cầu, quan thiết hỏi: "Quý thể Phi Huyền không sao chứ?".

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung cả vào mỹ nữ thanh nhã như tiên này.

Sư Phi Huyền mỉm cười, chậm rãi nói: "Thiên Ma Công quả không hổ là tuyệt học Ma môn, thiên biến vạn hoá, vô cùng vô tận". Tiếp đó ánh mắt nàng dừng lại trên người Từ Tử Lăng, dịu dàng hỏi: "Thương thế của Từ huynh thế nào?".

Từ Tử Lăng không ngờ trong tình hình này mà nàng vẫn quan hoài đến thương thế của "địch nhân", trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác kỳ dị khó tả, nghiêm mặt nói: "Chắc không có chướng ngại gì, đa tạ tiểu thư đã quan hoài!".

Sư Phi Huyền bật cười khúc khích: "Đã thương huynh rồi mà vẫn cảm ơn ta sao?".

Nụ cười hiểm thấy của nàng như ngàn hoa nở rộ, nhật xuất đông phương, tươi sáng đến độ khiến người ta phải chói mắt. Ngoại trừ Liễu Không vẫn như lão tăng nhập định, cả tứ đại hộ pháp của Tịnh Niệm Thiền Viện cũng phải ngây người ra, bọn Khấu Trọng, Hầu Bi Bạch lại càng không cần nói.

Nụ cười đột nhiên thu lại, Sư Phi Huyền đã trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng như trước, ánh mắt đảo qua bọn ba người Từ Tử Lăng một lượt, chậm rãi nói: "Chuyện Hòa Thị Bích tạm thời gác lại, ngày sau Phi Huyền sẽ tự có cách xử lý".

Nói rồi lại nhìn sang phía Hầu Bi Bạch: "Phi Huyền hiện giờ tạm thời phải trở về Thiền Viện tiềm tu, sau này có duyên sẽ tương kiến với Hầu huynh".

Nói xong liền quay người bỏ đi.

Năm hòa thượng bọn Liễu Không chấp tay thi lễ với bọn Khấu, Từ, khách khí như thể chưa từng đối địch với ba người vậy, rồi cùng với Sư Phi Huyền bỏ đi.

Ba người bọn Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, đều không ngờ sự tình lại kết thúc thế này, cũng không biết nên cảm tạ hay nên hận Loan Loan nữa.

Hầu Bi Bạch như thất hồn lạc phách, miệng cứ lẩm bẩm liên hồi: "Phi Huyền thọ thương rồi, Phi Huyền thọ thương rồi!" Khấu Trọng đưa mắt nhìn Bạt Phong Hàn, y liền bước đến bên cạnh Hầu Bi Bạch: "Hầu huynh...".

Y còn chưa nói hết lời, Hầu Bi Bạch đã quay ngoắt đầu lại, nhìn chăm chăm vào mặt y, nhãn thần trở nên lạnh lùng như mới vừa phủ một lớp băng mỏng: "Sau này nếu ba vị muốn đối phó Âm Quý Phái, xin chớ quên chừa cho tại hạ một phần".

Lời vừa dứt y đã quay người, nhảy xuống con thuyền nhỏ bên dưới, thuận theo dòng nước bơi đi.

Bốn phía lại trở nên bình lặng.

Bạt Phong Hàn thở dài như vừa đánh mất thứ gì đó, quay sang hỏi Từ Tử Lăng: "Tử Lăng không sao chứ?".

Từ Tử Lăng ngửa mặt ngắm nhìn vầng trăng sáng lơ lửng giữa trời, thở hắt ra một hơi, lắc đầu nói: "Vừa rồi thì hơi khó chịu một chút, hiện giờ thì tốt hơn nhiều rồi!".

Khấu Trọng dịch người lại bên cạnh Từ Tử Lăng, ôm chặt vai gã, gíu ngón cái lên tán thưởng: "Tiểu Lăng giỏi lắm, cái này gọi là tuy bại mà vinh, sau này chúng ta không cần sợ ai nữa!".

Rồi gã lại nói: "Hiện giờ chúng ta phải làm gì đây? Về quán rượu rách đó tiếp tục uống rượu chờ đến trời sáng hay là tìm một nơi thanh tịnh để ngủ bà nó một giấc?".

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, không hiểu hỏi: "Tại sao tất cả cửa tiệm trên phố này đều đóng chặt cửa, trên đường lại không thấy bóng người, hai người không cảm thấy kỳ lạ sao?".

Khấu Trọng suy đoán: "Có lẽ là do lão già hồ đồ Vương Thế Sung sợ làm bị thương người vô tội, nên mới hạ lệnh sau giờ nào đó thì không được ra khỏi cửa nửa bước chẳng hạn".

Bạt Phong Hàn chau mày: "Đây cũng có thể là nguyên nhân, nhưng ta cứ cảm thấy có gì không đúng lắm".

Khấu Trọng buông Từ Tử Lăng ra nói: "Cứ ngồi ngơ ngẩn ở đây đợi người ta đến khiêu chiến cũng chẳng phải là cách, phải tìm chỗ nào để đi mới được".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Bây giờ mới tìm nơi ngủ không sợ muộn quá hay sao? Tính luôn cả lão bằng hữu Vương Thế Sung của người, ở Lạc Dương này có ai hoan nghênh chúng ta nữa đâu?".

Bạt Phong Hàn không biết có phải nhớ đến Đông Minh Công Chúa hay không, thở dài nói: "Hay đến cái ổ nhỏ của Hư Hành Chi?".

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, mỉm cười nói: “Chi bằng đến trang viện của ông chủ đồn trường Vinh Phụng Tường ngủ qua đêm nay, hại lão già đó một phen cũng hay”.

Hai người ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng giải thích: “Đồng Thục Ni đêm nay sẽ đến tham gia thọ yến của Vinh Phụng Tường, còn hẹn ta đợi nàng ta ở cửa sau để cùng chạy trốn, vì vậy... hắc! Hai người tại sao lại dùng ánh mắt vừa ám muội lại vừa đáng sợ đó nhìn ta chứ?”.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói: “Nếu Đồng Thục Ni chịu chạy trốn với người khác, thì sớm đã chạy trốn mấy trăm lần rồi, tại sao phải đợi Trọng thiếu gia người chứ? Người không cảm thấy chuyện này có chút khả nghi sao?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Không phải vậy chứ? Ta đối với nàng ta cũng tốt lắm mà! Lẽ nào nàng ta lại đặt cạm bẫy hại ta?”.

Từ Tử Lăng nói: “Người và nàng ta có quan hệ gì? Tại sao nàng ta lại chọn đúng người? Tại sao nàng ta lại muốn chạy trốn?”.

Khấu Trọng thở dài: “Tóm lại là ta và nàng ta có một chút quan hệ, có điều được hai người nhắc nhở, ta cũng cảm thấy có gì đó không thỏa đáng lắm. Hy vọng nàng ta chỉ là đùa với ta một chút thôi, bằng không bên trong nhất định có vấn đề. Loại nữ nhân thích vinh hoa phú quý như nàng ta, làm sao có thể vứt bỏ tất cả, theo một kẻ như ta lưu lạc thiên nhai chứ”.

Tiếp đó lại vỗ tay nói: “Được rồi! Không nói lung tung nữa, bây giờ chúng ta đi đâu?”.

Đột nhiên trước mắt ba người sáng bừng lên.

Sự thực thì cả Thiên Tân Kiều đã sáng bừng lên.

Cả ba vội quay đầu nhìn về phía dòng Lạc Thủy, một con thuyền lớn đèn đuốc sáng rực đang đi tới Thiên Tân Kiều.

Con thuyền này vốn không có một ánh đèn, đột nhiên trở nên sáng bừng lên như vậy, hiển nhiên phải có một đội ngũ những người đốt đèn được huấn luyện rất quy củ.

Khấu Trọng thở dài: “Lão Bạt huynh thắng rồi! Đêm nay chỉ sợ chúng ta phải thức đến sáng thật, hai người vẫn nhớ trận thế tam giác đó đấy chứ?”.

- o O o -